

fandt Sted i 1830, 1831 og 1832, nemlig til at drage en Vandcordon. En saadan Foranstaltning har jeg ikke dristet mig til at bringe i Forslag, ligesom jeg heller ikke anseer den for at være egentlig tilraadelig i nogen Henseende; man maa indskrænke sig til at træffe Foranstaltninger til at forhindre Smitteens Indtrængen ad den Vej, ad hvilken Erfaring dog viser, at den altid er kommen, nemlig Søveien, og man har derhos indskrænket dem til Skibe, som komme fra Steder, hvor Smitte notorisk er tilstede. Den ærede 8de Landssthingsmand for 2den Kreds (Ulrik) meente, at dette ikke vilde være tilstrækkeligt. Hvorledes, sagde han, skal man være sig ad med Skibe, som komme fra et af de ikke i Beskjendtgjørelsen nævnte Steder, men som maatte have Cholerapatienter ombord? Thi naar Loven af 1852 er hævet, har man jo ikke mere nogen Hjemmel for at træffe Foranstaltninger imod et saadant Skib. Denne Argumentation troer jeg ikke holder Stik. Jeg er fuldstændigt overbevist om, at i det Tilfælde, at der kommer et saadant Skib, saa vil vedkommende Sundhedsautoritet vel vide at træffe de fornødne Foranstaltninger, idet den, saasnart den bliver vidende om, at der er Smitte ombord, vil behandle et saadant Skib ganske paa samme Maade, som der bliver at gaae frem paa imod et Skib, der kommer fra et af de i Beskjendtgjørelsen som cholerasmittede anførte Steder. Skulde den Tanke, som den ærede Taler yttrede, være begrundet, saa vilde det jo have til Følge, at man maatte foreskrive, at alle Skibe, der kom til en Søfjæstads eller en Kæde, skulde undersøges. Dette stæer jo nu kun, forsaavidt de melde sig til Quarantaine; men jeg veed iøvrigt ikke, hvorvidt det just allevegne er Tilfældet, at de melde sig til Quarantaine (Ulrik: Det stæer i Helsingør!). Ja, jeg veed, at det finder Sted her i Kjøbenhavn og i Helsingør samt i Fredericia, men om det er almindeligt i de øvrige Søstæder, er mig i dette Dieblis ikke nærværende; jeg vil være tilbøielig til at troe, at det i de fleste Tilfælde ikke finder Sted. Og dernæst er det en Selvfølge, at man, fordi man faaer en Hjemmel ved Lov, fremdeles ikke vil undlade tillige at benytte de samme Midler, som hidtil ere blevne benyttede, nemlig at indhente

Efterretninger gennem Lodsbædene o. s. v. — I det Hele taget ere iøvrigt de Udtalelser, som ere saadane her, ikke af den Art, at jeg har nogen Grund til deraf at uddrage den Slutning, at der hos Thinget er nogen Utilbøielighed til at vedtage dette Lovudkast. Jeg har fra Regjeringens Standpunkt ikke fundet det rigtigt at foreslaae yderligere Foranstaltninger end netop dem, der hidtil have været trufne administrativt. — Der er et andet Spørgsmaal, som den ærede Taler har fremdraget, og det er Spørgsmaalet om Udgifternes Udredelse, og det er saavel af ham som af et andet æret Medlem (Seszen) stærkt blevet fremhævet, at det i Grunden var Udgifter, som Staten skulde bære, og som i alle Tilfælde ikke skulde lægges paa Kjøbstæderne alene, da Udgifterne — og dette blev tiltraadt af det ærede kongevalgte Medlem (Wichfeld) — burde fordeles paa Kjøbstæderne og Amtsrepartitionsfondene. Naar man ikke har fundet nogen Anledning til at bringe en saadan Ordning i Forslag, saa er det, fordi man har fulgt den Analogi, som laa nærmest. Denne samme Fordelingsmaade paa Kjøbstæderne er jo lovshjemlet for, som det forekommer mig, temmelig eensartede Udgifter. Det ærede Medlem maa huske paa, at Udgifter, der medgaae til syphilitiske Patienters Behandling, saavidt jeg veed, lægges paa Kjøbstæderne i Amtet og kun paa Kjøbstæderne, og det er jo dog ganske klart, at Faren paa Landet kan være ligesaa stor for Syphilis som for Cholera. Men hvad man ikke kan benægte, er, at Søfjæstæderne aabenbart ere de, der ere nærmest udsatte for Faren, og de maae da have Hjælp af de andre Kjøbstæder ligesom til de lignende Udgifter til Syphilitiskpatienter. Det er ogsaa ganske ligesom med Hensyn til Syphilis i Almindelighed de større Søfjæstæder, hvor Faren for Smitte er størst, da de have den største Trafik tilføes. Der er altsaa i disse Henseender temmelig stor Lighed mellem de to Sygdomme, og det er Grunden til, at man ikke har foreslaaet en anden Fordelingsmaade af Udgifterne i Anledning af Cholera. — Den ærede 8de Landssthingsmand for 2den Kreds (Ulrik) meente, at det var en Mangel ved Lovudkastet, at det ikke indeholdt Bestemmelser, som sigtede til at kontrollere Commu-